

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 022516 18 Кж 2
Бања Лука, 17.01.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање корупције, организовног и најтежих облика привредног криминала, састављено од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и др Велка Икановића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог А.В. због кривичног дјела организовани криминал из члана 383а. став 2. Кривичног закона Републике Српске у вези са продуженим кривичним дјелом тешке крађе из члана 232. став 2. у вези са ставом 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Српске и два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката А.М. из Б.Л., изјављеном против пресуде Окружног суда у Бањој Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организовног и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 022516 18 К-п од 18.06.2018. године, у сједници вијећа одржаној у присуству републичког јавног тужиоца Светланке Бијелић, оптуженог и његовог браниоца М.М. адвоката из Б.Л., а у одсутности уредно обавјештеног браниоца А.М., адвоката из Б.Л., дана 17.01.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организовног и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 022516 18 К-п од 18.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци Посебно одјељење за сузбијање корупције, организовног и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 022516 18 К-п од 18.06.2018. године, оглашен је кривим оптужени А.В. због кривичног дјела организовани криминал из члана 383а. став 2. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) у вези са продуженим кривичним дјелом тешке крађе из члана 232. став 2. у вези са ставом 1. тачка 1. КЗ РС и два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. истог закона и осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору почев од 16.06.2017. године па надаље. Истом пресудом, на основу члана 108. Закона о кривичном поступку Републике

Српске ("Службени гласник Републике Српске број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да исплати ГС - Т. а.д. Б.Л. М. износ од 6.272,30 КМ, А.Д. Фабрици Д. Б.Л. 2.581,42 КМ, Т.М. д.о.о. Б.Л. („М.м.“) износ од 2.345,40 КМ, П.и.Б. а.д. Б. износ од 6.630,11 КМ, док су оштећени Месна индустрија Д-Д. д.о.о. Л., те Д.Т. и С.Т. са имовинско-праваним захтјевом упућени на парницу. На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачка е) ЗКП РС, оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 9.858,55 КМ, паушал у износу од 150,00 КМ у року од 15 дана по правоснажности те пресуде под пријетњом принудног извршења, као и да надокнади награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности, чија ће висина бити утврђена посебним рјешењем у складу са чланом 97. став 2. ЗКП РС.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавила бранилац оптуженог, адвокат А.М. из Б.Л., те је оптужени изјавио допуну те жалбе.

Републички јавни тужилац није подносио писмени одговор на жалбу тужиоца.

Жалба браниоца оптуженог изјављена је из свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени за радње из тачке 1., 2., 3., 4., 5., 6. и 8. изреке побијане пресуде, блаже казнити, а да се за дјело из тачке 7. изреке пресуде, ослободи од оптужбе или да се у том дијелу пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Оптужени А.В. је изјавио допуну жалбе свог браниоца, у којој оспорава правну квалификацију продуженог кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 2. КЗ РС, тврдњом да се ради о ставу 1. наведене законске одредбе, затим оспорава правилност утврђеног чињеничног стања побијане пресуде у односу на тачку 7. изреке, те истиче да му је казна затвора престрого одмјерена. Сматра да је првостепени суд требао да га огласи кривим за кривично дјело организовани криминал из члана 383а. став 2. КЗ РС у вези са продуженим кривичним дјелом тешке крађе из члана 232. став 1. КЗ РС, умјесто става 2. С тим у вези, предлаже да му се изрекне мања казна, а да се у односу на дјело из тачке 7. изреке пресуде, ослободи од оптужбе.

У сједници вијећа, која је одржана у одсутности уредно обавјештеног браниоца А.М., бранилац М.М. је изложио жалбу адвоката М. и остао у цијелости код навода и приједлога из жалбе, а оптужени је изложио своју допуну жалбе, те је подржао жалбу свог браниоца. Републички јавни тужилац Светлана Бијелић је предложила да се жалба браниоца одбије као неоснова, а да се допуна те жалбе изјављена од стране оптуженог, одбаци као неблаговремена.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу заједно са допуном, одлучено је као у изреци ове пресуде, из слједећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалба браниоца оптуженог, указује на битне повреде одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалби браниоца и допуни те жалбе изјављене од стране оптуженог, оспорава се правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују наводе оптужбе да је оптужени починио кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. КЗ РС, описано у тачки 7. изреке побијане пресуде. У допуни жалбе, оптужени указује на повреду Кривичног закона у оном дијелу који се односи на правну квалификацију продуженог кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 2. КЗ РС.

Надаље, жалбом и допуном исте, оспорава се правилност побијане пресуде и у погледу одлуке о казни и наглашава да је казна затвора, изречена том пресудом, превисоко одмјерена, у ком правцу је постављен приједлог, да се та казна смањи.

У сегменту побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, жалба браниоца оптуженог истиче да је незаконит доказ налаз и мишљење ЈЗУ Завод за ... РС од 30.11.2016. године, јер се базира на налазу и мишљењу Б. факултета Универзитета у Б., који по ставу жалбе, није овлаштен да чува податке о извршеним ДНК анализама, те да подаци добијени на основу Налаза Билошког факултета нису чувани у складу са одредбом члана 180. ЗКП РС.

Изнесени приговор је ирелевантан јер се одредба члана 180. ЗКП РС, на коју упућује жалилац, односи на податке о извршеним ДНК анализама на територији РС, док је оспорени налаз извршен у РС1 од стране Центра за ... Б. факултета у Б., према прописима који важе на територији РС1.

Чињенична утврђења у односу на дјело из тачке 7. изреке побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби браниоца оптуженог и у допуни те жалбе, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде и оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа, изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени В. починио и кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, описано у тачки 7. изреке побијане пресуде. Приговори жалбе и њене допуне којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у њима, нису основани.

Наиме, да је оптужени А.В. заједно са осуђеним Н.У. критичне ноћи учествовао у извршењу кривичног дјела на штету оштећених Т.Д. и С., супротно наводима из жалбе, правилно је првостепени суд утврдио прије свега на основуведеног вјештачења, односно ДНК анализе, којом је утврђено да је његов биолошки материјал, као споредна компонента, заједно са биолошким материјалом У. (доминантна компонента), садржан на сивој селотејп траци, која је као траг број 8 изузета приликом вршења увиђаја на лицу мјеста од стране полицијских службеника, па када се ово вјештачење доведе у везу са исказима свједока оштећених, као и са пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К

021181 17 К-п од 08.09.2017. године, онда нема сумње у правилност чињеничних утврђења побијане пресуде да је оптужени В. саизвршилац овог кривичног дјела. Истовремено, побијана пресуда је изнијела садржај исказа оптуженог у својству свједока, затим исказа У. у дијелу у коме наводе да оптужени В. није учествовао у извршењу овог кривичног дјела, да је он самостално селотејп траком везивао оштећеног Т.Д., те да је без знања оптуженог В. из његове гараже између осталог узео и спорну селотејп траку, те исказа Ј.Г. (који је оптуженом В. покушао пружити „алиби“, исказујући да је био са оптуженим у вријеме извршења предметног кривичног дјела, те је њихове исказе правилно оцјенила као невјеродостојним и о томе на страни 21. и 22. образложења, дала детаљно и ваљано образложење, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалиоци упућују на те разлоге.

Неосновани су и приговори из допуне жалбе да се у радњама оптуженог не стичу елементи продуженог кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 2. КЗ РС, већ из члана 232. став 1. истог закона. Ово стога што је одредбом члана 42а. став (5) КЗ РС прописано да ако продужено кривично дјело обухвата дјела чија су законска обиљежја одређени новчани износи, продуженим кривичним дјелом је остварен износ једнак збиру износа остварених поједничним дјелима уколико је то обухваћено јединственим умишљајем учиниоца. Према томе, како је у конкретном случају оптужени сва појединачна кривична дјела тешке крађе извршио као припадник злочиначког удружења, то се у његовим радњама стичу битна обиљежја продуженог кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, јер је тим дјелом остварио износ једнак збиру износа остварених појединачним дјелима, дакле, износ који прелази 10.000 КМ, што је обухваћено његовим јединственим умишљајем.

На основу наведеног, овај суд налази да је чињенично стање, потпуно и правилно утврђено и да је правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, квалификоване као кривично дјело организованог криминала из члана 383а. став 2. у вези са продуженим кривичним дјелом тешке крађе из члана 232. став 2. у вези са ставом 1. тачка 1. КЗ РС и два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. истог закона.

Жалбом и њеном допуном се побија пресуда и због одлуке о казни. Истиче се да је оптуженом изречена престога казна. Ни овај приговор није основан. За кривично дјело организованог криминала из члана 383а. став 2. КЗ РС, прописана је казна затвора најмање 5 (пет) година. Казна затвора у трајању од 10 (десет) године коју побијана пресуда изриче оптуженом и по оцјени овога суда је у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело почињено. И поред основаности приговора да је првостепени суд погрешно цијенио као отежавајућу околност ранију осуђиваност оптуженог (јер је пресуда којом му је изречена условна осуда донесена након извршења предметног кривичног дјела), ипак иста представља околност која указује на ранији живот оптуженог, односно да је и раније починио кривично дјело. С тога, у ситуацији и да првостепени суд није цијенио ранију осуђиваност као отежавајућу околност, по оцјени овог суда, то нема утицаја на изрицање мање казне оптуженом од оне изречене побијаном пресудом. С тога овај суд сматра да је изречена казна

затвора по првостепеној пресуди нужна и потребна мјера казне за остварење сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 28. КЗ РС, имајући у виду тежину дјела али и количину извршених кривичних дјела у саставу организоване групе.

Жалба браниоца неоснована је у дијелу којом се пресуда побија због одлуке о трошковима кривичног поступка. Наиме, одбрана није ни током првостепеног поступка, нити уз жалбу, приложила доказ за своју тврдњу да би плаћањем трошкова овог кривичног поступка, било доведено у питање издржавање оптуженог или лица која је он по закону дужан да издржава, због чега се по оцјени овог суда, нису стекли услови за примјену члана 99. став 4. ЗКП РС. Коначно, одредбом члана 91. став 1. ЗКП РС је прописано да се извршење пресуде у погледу трошкова кривичног поступка врши по одредбама које важе за извршни поступак, из чега произилази да ће се извршни поступак обуставити ако оптужени није у могућности да плати трошкове кривичног поступка.

Наводи и прилози из поднеска браниоца оптуженог адвоката М., овај суд није разматрао, јер су исти поднесени послије истека рока за жалбу, па како овај бранилац није ни подносио жалбу, исте се не могу прихватити ни као дупуну жалбе.

Како из наведених разлога жалба није основана, ваљало је ту жалбу одбити као неосновану, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић